

Azriel

I přes svit poloviny měsíce byl přístav temný a jediné co narušovalo uklidňující ticho byli malé mořské vlnky které každou noc naráželi do kamenného mola na němž nyní Azriel seděl. Věděl že nebude rušen. Nebyl to však mráz co drželo občany v jejich domovech. Ne, to on, Azriel. Každý občan města nyní věděl že toulat se v noci při měsíčku není ten nejlepší nápad. Domobrana byla samozřejmě v pohotovosti ale jako vždy přístav neležel v oblasti jejího zájmu. Už za pár hodin pochopí jakou udělali chybu. A pak bude celé dílo hotovo.

Azriel věděl že ho nemůže nic zastavit. On byl tím kdo rozhodoval o životě a smrti. V duchu se vrátil zpět na začátek.

První byl velitel milice Andre. Jeho chápání světa bylo zavrženíhodné. Svévolně zavíral lidi do cel a snažil se řídit jejich životy jako kdyby snad byl něco více než oni. Nebyl však nic. Každý by si myslel že není možné ukončit jeho život, však jen pramálo vycházel z kasáren. Realita byla jiná. Každou druhou noc chodíval cvičit pod kasárny kde nechtěl být rušen. Jeho přání se mu nesplnilo. Ač nepůsobil zcela nadšeně, neváhal a přijal výzvu na přátelský souboj. To že si oblékl pouze spodní část své zbroje byl dar, který byl plně užitečný. Po té co si vyměnili několik lehkých ran, přešel k věci a odsekl velitelovu paži snadněji než řezník porcuje beránky. Ještě než smrtelná rána dýkou přeřala krční tepnu, zasadil mnoho dalších ran, svým způsobem také přátelských. Odcházející Azriel byl pohledem na mrtvého hlupáka ležícího v bahně přímo uchvácen.

Kolik lidí jen asi uželo celou krásu než milice stihla svého pána odnést? Podle všech řečí kolem dost. První vlašťovka pro mocné aby se zachvěli na svých nic neznamenajících postech.

Velitel byl však přece jen hlavně voják. Vojáci umírají. Teprve mrtvé tělo soudce přineslo skutečný rozruch a pozornost. A to šlo o tak jednoduchou akci. Překonání zdi horní čtvrti nestálo za zmínku neboť zeď byla v posledním tažení a byla stejně vhodná k lezení jako skutečný žebřík. Připomnělo mu to časy kdy před tolika lety denně přelézal zdi domobraně před nosem.

Samozvaný vládce spravedlnosti také notně přispěl k tomu aby jeho život skončil dříve než si bohové přáli. Často chodíval za obchodníkem Lutherem, a společně pili dlouho do noci. Soudce, který si hrával na samotného boha, když nechával trestat a vraždit, se v soukromí nelišil od nejobyčejnějšího plebejce. Když se tedy vracel zpět do svého domu našel za dveřmi kromě své smrti také omráčeného strážce. To se mu vskutku nezamlouvalo, následující pokusy proniknout dýkou skrz jeho sádlo už vůbec ne. Kvičel jako prase, kterým koneckonců také byl. Nic platné mu nebyli ani nářky a prosby, velmi dobře se mohl seznámit se svými orgány které se drali ven ze svého tučného domova.

Ten kdo ráno první spatřil radnici, musel pak kromě jiného obdivovat vrahův cit pro umění. Vchodové dveře pomazané krví a o ně opřená sedící mrtvola s podřiznutým krkem vystavujíc svůj rozpáraný rozměrný břich.

Tato smrt, jen týden po té první již způsobila značnější rozruch a strach. Zatímco lid se bouřlivě dohadoval v putykách, iluze nedotknutelnosti mocných se začínala rozplývat.

Nikdy by se ovšem plně nerozplynula, kdyby se smrt nedotkla těch o jejichž moci nepochyboval nikdo, tedy mágů. Vskutku nebylo lehké dostat se k mágovy Daronovi v okamžiku kdy byl sám. V jistý okamžik dokonce Azriela napadli pochybnosti, dokáže li to provést. Avšak jako vždy, i tehdy triumfoval a podařilo se.

Za pár zlatáků které předal do správných rukou zjistil vše potřebné. Ctnostný mág jistě dodržoval všechny zásady jenž v klášteře měli ale zde ve městě si patrně velmi rád jedno pravidlo odpustil. Bylo to snad štěstí že se sešel se svojí kurvou právě týden po té co pán s kloboukem navždy dosoudil? Jistě ne, štěstí bylo štěstí ale zde hrál roli jiný aspekt.

On Azriel měl dar ukončovat životy. Potřeboval aby mág té noci byl o samotě a tak byl mág o samotě. Jednoduché. Dopřál Darionovi poslední potěšení. Šikovné kouzlo, jenž mág vždy seslal před svým vskutku zajímavým dováděním, rušilo veškerý zvuk, který by snad mohl uniknout z místnosti. Nebylo tedy důvodu se omezovat. V okamžiku kdy byla žena nahoře, se přiblížil k pelesti, pravou rukou chytl ženu pod krkem a levou ji rychle přiložil ke rtům hadřík, jenž nechal celý den ponořený v extraktu z žihadel krvavých much. Několikrát sebou ještě škulba, ruce ji vystřelili proti té jeho v marné snaze vzdorovat jeho nepřekonatelné síle, ovšem to ji již opouštělo vědomí a její pohyby rychle ustali. Mág si ještě ani nestačil ničeho všimnout, záškuby snad považoval za projevy náruživosti. To byl velký omyl neboť Azriel upustil hadřík, vytáhl svoji dýku, druhou rukou nadzdvihl bezvládnou ženu, hrábl dýkou dolů a krutě navždy ukončil spojení muže a ženy. Představený svaté církve zařval tak jako asi každý muž na jeho místě. Vytřeštil oči a prudce se vymrštil z lehu. Svě mužství však již nemohl zachránit a jediné čeho dosáhl bylo nabodnutí se na dýku, kterou mezitím Azriel pozvedl. Žena se zatím svalila z pelesti a Azriel měl volné pole působnosti. Vyskočil na pelest, pěstí svírajíc dýku zasáhl mágovu čelist, čímž jej poslal zpět do polohy ležící. Volnou rukou a kolenem jej přišpendlil k posteli a druhá se zatím dala do díla. Dýka ihned přeměnila propadlou, zarostlou hrud' ve velmi zajímavé místo. Vychrtlý kouzelník sebou zběsile házel, vzpouzel se, bušil do Azriela pěstmi a samozřejmě strašlivě naříkal, pokud se zrovna nepokoušel o nějakou nadávku. Nemohl se však rovnat svalům, která zabiják pěstoval celý svůj život. Muž jenž již ani nebyl mužem mohl nakonec dýku jenž mu zajela do hrdla považovat za svojí spásu. Nebyl to tedy Innos kdo jej přišel vysvobodit z temného světa bolesti, nýbrž on, Azriel.

Když se osoba stala mrtvolou, sestoupil Azriel z postele a prohlédl své dosud největší dílo. Uspaná kurva ležící vedle zakrvácené postele, mezi jejímiž stehny se válelo to co kdysi patřilo nahému tělu, které v zakrvácené posteli působilo vzhledem ke svému znetvoření téměř komicky. Velmi se obával že jeho mysl nedokáže takovou nádheru udržet v plné kráse, musel nicméně spěšně odejít.

Tu krásu si ovšem ráno mohli vychutnat mnozí jiní, neboť dům se nacházel poblíž tržiště a rychle se tam seběhla polovina Khorinidu. Než milice zjedнала pořádek, mluvil o jeho činu opravdu každý. Každý viděl nádheru jeho práce a každý také věděl že není nikdo kdo by byl v bezpečí před nositelem smrti.

A nyní seděl tady, u moře zatímco z nebe padali první sněhové vločky. Bylo by skvělé kdyby nasněžilo a sníh vydržel. Výsledný scéna zde v přístavu by pak byla naprosto dokonalá, bez vady. Ale sníh ne sníh, dokonalost posledního kousku byla nevyhnutelná, vzhledem k tomu na co se chystal.

Starostka Velaya byla legendou. Bývalá trestankyně, bojovnice a hrdinka. Kurva. To byli její tituly. Dokonce i v nynější situaci se zdálo že na ni nikdo nemůže. Její pozice byla

neotřesitelná, měla svoji stráž a ona sama vydala za menší armádu. Azriel však věděl své. Velaya zemře této noci v přístavu, zde na molu.

Mělo původně jít o jeho mistrovský kousek, završení celého díla. Mrzelo ho však, jak snadno to mohl provést. Velaya byla možná pro všechny neporazitelná bojovnice, on však dobře pamatoval na to jak ji poprvé potkal, když byl vhozen do bariéry. Později, když ji osvobodil z Gomezova vlastnictví byla vskutku vděčná a svůj vděk projevila tak jak nejlépe uměla.

Tehdy ho rozhodně nenapadlo, že se stane tím čím byla dnes. Málo už vzpomínala že kdysi byla sama ničím, ubohá potěšitelka jiného hlupáka, který si myslel že řídí kolonii. Mohla si vzít poučení ale to ona ne. Nyní to tedy byla ona, kdo se snažil ovládat ostatní a zasahovat do jejich žití.

Když se vrátil do Khorinidu poznala jej. Nebyla samozřejmě sama. A tak věděl co se stane, dnes přijde ona za ním. Snad ji přivede touha, nebo to byla zvědavost, či snad jen chtěla pomoci s chaosem který ve městě sám způsobil. Na tom nezáleželo, ať z vášně či ze strachu, donutí ji se svléknout a znovu si sní užije. Až bude po všem zlomí její křehký vaz a dokoná své dílo. Kráska bude mít tu výsadu že nezohyzdí její nádherný hrudník ani hubené břicho. Žádnou bolest nepocítí, pokud tedy nebude vzdorovat jeho uspokojení. Teprve po té co zemře, ji připraví o její skvostné kadeře. Dýku kterou to provede zde zanechá. Hrdinka přijde za hrdinou ale najde jen svoji smrt. A svůj zasloužený osud. Ráno lidé vstanou a najdou nahou hrdinou vládkyni ze které se opět stala jen kurva.

Bylo by to dokonalé ale ne hodné Azriela, pána smrti. Proto předešlý den vymyslel plán kterým poslední akci povýšil na něco naprosto úžasného a nepřekonatelného. Mrtvá hrdinka bude pro všechny strašlivá rána. Teprve když ale zabije také jejich spasitele. Ten jenž zabil draky, zahnal arcidémona a osvobodil zemi od skřetí invaze. Takový byl obraz hrdiny beze jména. Skutečnost však byla jiná. Hrdina si dělal co chtěl a myslel že může cokoliv. Mýlil se a lid to brzy zjistí. Pochopí že nikdo na světě není nedotknutelný a autority navždy ztratí svoji sílu.

Až tedy skalpuje Velayu, vztáhne ruku sám na sebe a svůj skalp zanechá zde u mrtvoly. Poté se teleportuje do klášterní kaple, kde se před sochou Innose zohyzdí, načež sám sebe podřízne. Ráno jej novicové naleznou zabitého před sochou svého pána, se skalpem hrdinky tak jako měšťané zde naleznou ji s těmi jeho.

Pro všechny se stane nepolapitelným zabijákem spravedlnosti a rovnováhy. Tím kdo zabil dva největší hrdiny v během jedné mrazivé noci. Stínem před nímž nebyl žádný mocipán v bezpečí. Jeho sláva překoná všechny. Překoná i sám sebe, své bývalé ubohé já.

Smrt byla jen malinkou cenou za to všechno. Bolest už stejně dávno necítil. Vše v jeho životě směřovalo sem k této noci. Vše lemovala cesta spravedlnosti.

Azriel vstal a roztáhl ztuhlé paže. Temnota jako kdyby na něho volala. Už brzy.